

Pintér Lajos

Az utolsó Szent György- hegyi szüret

Kiss Benedek emlékének

A hegy ma lassan lélegzik.
A bazalt kövei melegen tartják
a tegnap fényét,
mintha még hinnének benne,
hogy visszajön a kéz,
amely leválasztja a fürtöket.

A szőlőszemekben csend gyűlt össze,
nem édes már, inkább emlékező.
A darazsak tudják először:
ez a nyár nem akar tovább maradni.

Lenn a pincék ajtaján
megszakadt a mozdulat,
a hordók szájában
nem forr a remény,
csak egy régi dal
maradék melege.

Szent György-hegy,
te mindig tudtad,
mikor kell elengedni.
A köd ma nem takar,
csak elköszön,
ahogy az ember teszi,
ha már mindent elmondott.

PINTÉR LAJOS (1953) költő, a *Forrás* című folyóirat szerkesztője. Legutóbbi kötete: *tóth menyhért-énekek* (2018).

És mi így állunk itt,
szüret után,
de tele hévvel,
földszaggal,
egy utolsó, kimondatlan
köszönőmmel.

Szigliget

Kiss Benedek emlékének

Bazalt álma billeg a légben,
tó tükre cseng, kék ég pereg.
Szél csengettyűz a nádas szélén,
csigaidőben lépkedek.

Várfal szíve dobban a hegyben,
moháival beszél a kő,
ég és víz közt ring a hallgatás,
mint egy elnémult hegedű.

Árnyék csusszan a part felé,
nap fényében izzik a csend,
Szigliget – visszhangtalan a dal,
megérkezem, s már elmegyek.